

Tots els carrers de Girona

El carrer de Josep Tharrats

485

El primer nom que va tenir aquest carrer fou el de Príncep, posat el 17 de gener del 1930. Aquest nom, en honor del Príncep de Girona, va ser retirat per l'ajuntament republicà, el 1931, a causa de les connotacions monàrquiques que tenia. El nom va ser substituït pel de doctor José Rizal, un dels mites del republicanisme, ja que aquest metge i escriptor filipí fou amic de Pi i Margall i fou afusellat a Manila el 1896 —després d'haver estat detingut a Barcelona— per defensar la independència del seu país. Moltes ciutats li van dedicar un carrer durant la segona república.

Aquest nom, lògicament, fou retirat pel primer ajuntament franquista, però, en una mostra de gran prudència, no li va retornar el nom anterior, ja que no era gaire clar quin paper jugava la institució monàrquica en el nou règim. En lloc d'això va preferir posar-li el nom de 4 de febrer, data de l'ocupació de Girona per la Quarta Divisió de Navarra, l'any 1939. L'acord fou ratificat pel ple municipal el 4 de juliol del 1940. Uns anys després, quan la situació ja era més aclarida, va decidir que Girona tornés a tenir un carrer dedicat al seu Príncep i el 22 de juliol del 1943 va batejar el que encara porta aquest nom, entre els carrers de la Creu i d'Emili Grahit.

Però tornem al carrer que avui ens ocupa. Després d'haver portat els noms de Príncep, Doctor Rizal i 4 de febrer, encara va haver de veure un altre canvi, ja que el 6 de juny del 1979 el nou ajuntament que acabava de sor-

gir de les primeres eleccions municipals democràtiques després de la mort de Franco va retirar del nomenclàtor el record omnis del 4 de febrer del 1939 i va rebatejar el carrer amb el nom del poeta gironí Josep Tharrats i Vilà, mort tres anys abans.

Un poeta poc conegut

Josep Tharrats i Vilà va néixer en una casa del carrer de la Rutlla de Girona el 30 de maig de l'any 1886 i va morir a Barcelona el 1976. El cognom del seu pare era Tarrats, però el jove Josep decidí d'afegir-hi una ha, fent tots els tràmits legals necessaris, l'any 1906.

Des de molt jove va haver-se de fer càrrec d'una petita indústria de fabricació de mosaic heretada del seu oncle matern, Eudald Masoliver. Aquest fou el motiu que s'anés vinculant cada cop més a Barcelona i finalment hi instal·lés la residència, ja que en aquesta ciutat hi havia els principals clients i el 1934 va decidir de traslladar-hi la central de l'empresa.

Durant els seus anys de joventut a Girona, va viure intesament l'ambient cultural del primer terç de segle i en fou un dels protagonistes. L'any 1905 va escriure els seus primers poemes que publicava a la revista «Armonia», feta per ell mateix amb l'ajuda de Josep Grahit i Grau. D'aquella revista, en van aparèixer 23 números, amb col·laboracions de Carles Rahola, Miquel de Palol, Joan Maragall, Joaquim Ruyra, Jaume Bofill i Mates, Xavier

Montsalvatge, Joaquim Pla i Joan Fasthenrath.

Entre setembre del 1914 i febrer del 1915 va publicar sis números d'una nova revista, titulada «Cultura», que ha estat aplegats en una reimpressió facsimil per Edicions del Cotal el 1979. La revista «Presència» li va dedicar unes planes especials el novembre del 1978.

Per la mateixa època va dirigir encara a Girona dues revistes més, aquestes de caire humorístic i no literari com les anteriors: «Flirt» (cinc números publicats el 1914) i «Les voltes» (dos números publicats el 1915).

De jove va concórrer a nombrosos certàmens poètics, en els quals va obtenir premis diversos. El mateix va anar publicant al llarg de la seva vida reculls dels seus poemes, si bé la majoria —uns cinc mil sonets— romanen inèdits. Entre els vint llibres de poesia publicats hi destaquen «Orles» (1909), «Les ofrenes espirituals» (1924), «Els èxtasis» (1932), «Tàlem» (1934), «La voluntat» (1951), «Pau Casals» (1951) i «Pax» (1967).

El 1916 va casar-se amb Càndida Vidal, filla d'un metge de Palafrugell, republicà federal, del qual Josep Pla ha deixat algunes referències en els seus escrits. El matrimoni Tharrats Vidal va tenir vuit fills. El gran, el pintor Joan Josep Tharrats i Vidal, l'ha superat en fama dins un camp artístic diferent.

Sembla que qui va gestionar que li fos dedicat un carrer a Girona fou l'empresari dels rams de les assegurances i de la premsa Ricard Llapart, de qui el poeta

El carrer de Josep Tharrats era conegut abans com el carrer del Príncep.

Foto: Joan Castro.

Josep Tharrats va ser padrí.

Les anades i vingudes de noms que ha experimentat aquest carrer són un xic desproporcionades respecte a la seva importància real, pràcticament un passatge entre el carrer de la Creu i el de Migdia, és format per cases de planta baixa, excepte els de la cantonada amb el carrer de la Rutlla i la número 20, úniques de construcció recent. Destaca especialment, però, la casa que porta els números 9 i 11, que té la data de 1923 gravada a la façana i és decorada amb artístics marcs de pedra en finestres i portes.

L'origen del carrer és en els anys vint del nostre segle, quan va començar-se a formar la urbanització popularment coneguda com «el Palau petit» en terrenys de Girona limítrofes amb els del municipi de Palau-sacosta. Aquesta urbanització va sorgir espontàniament, en parcel·lar els terrenys els seus propietaris.

L'ajuntament de Girona va encarregar un projecte d'ordenació urbanística d'aquell sector a l'arquitecte municipal el 29 d'agost de l'any 1930 quan ja hi havia moltes cases construïdes. L'arquitecte municipal Ricard Giralt Casadesús va fer el que va poder. Més que «un proyecto de Ensanche», que és el que li van encarregar, va haver-se de limitar a un projecte d'urbanització per al sector comprès «entre el riu Oñar, via de Sant Feliu de Guíxols, carretera de Barcelona, Palau-sacosta, i Montilivi». A aquell projecte correspon el carrer de Josep Tharrats, però no ha quedat plenament urbanitzat fins que s'hi ha realitzat un altre projecte aprovat per l'ajuntament el 3 d'abril del 1964 i que comprenia aquest i altres carrers de la mateixa zona.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

ta sembla que és el pronunciament de la Comissió Provincial d'Urbanisme, pel canvi que suposa l'anomenat Pla Renfe II. Molts creuen, i en principi és lògic, que aquestes grans superfícies ens donaran els paquets lligats amb tires de llonganisses, i

Demanem breu i concís en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

que el cost de la vida, no solament s'aturarà, sinó que baixarà. El que serà no ho sabem, però en aquest moment recordem Barcelona i la seva àrea del Vallès (Baricentro), i no sabem pas que allà tinguin un I.P.C. inferior al nostre, diríem que més alt i tot, en canvi sí que tenen molta més varietat de productes, cosa que pot resultar avantatjosa per a una minoria. Aquest és un tema que preocupa un xic la Generalitat, diem un xic perquè sobre la nostra futura Llei d'Equipaments Comercials, ens sembla haver sentit dir per boca del Conseller senyor Oliveras, que seria debatuda a mitjans de l'any passat en el nostre Parlament, i això

encara no ha arribat avui. Recordem aquí, que aquesta angouxa que senten dintre seu els 120.000 comerços catalans, també la sentiren al seu dia, els nostres veïns francesos, problema que fou estudiat pels seus executius polítics, i que donaren lloc al naixement de l'anomenada Llei Royer, el dia primer d'abril del 1974, amb la qual cosa qual-sevulla gran superfície que excedeixi en sala de vendes dels 1.500 m². cal demanar el permís pertinent (llegim que la futura d'aquí són 21.000 m².) a la Comissió formada pel cas per 20 senyors presidits pel prefecte, i que representen comerciants, artesans, consumidors i regi-

dors, i els acords es prenen per majoria, probablement la nostra futura llei catalana, sigui una mica similar a aquesta, que intentarà salvaguardar, igual que a França, les petites però encara

fortes bases del benestar social. La llàstima és que la sort de les coses no es coneix fins que no han passat, i la nostra futura Llei, llunyana. «Un gironí preocupat».

NECROLÒGIQUES

RAFAEL HATERO I MARFIL

A Girona, va morir ahir Rafael Hatero i Marfil a l'edat de 73 anys. Havia nascut a Loja (Granada) i residia al carrer Puigdalí, 2 d'Amer.

Estava casat amb Francesca Marfil i López, i tenia tres filles, Maria, Francesca i Immaculada.

Avui, a les 11 del matí, a l'església parroquial d'Amer tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

JACINT CUNÍ I BECHDEJÚ

A Malgrat de Mar va morir ahir Jacint Cuní i Bechdejú.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial de Malgrat de Mar.

Que descansi en pau.

JOAN PORTES I SALA

A Tortellà va morir ahir Joan Portes i Sala, a l'edat de 70 anys.

Era vidu de Paquita Busquets i tenia un fill, Joaquim.

Avui a 2/4 de 4 de la tarda, a l'església de Tortellà, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

JOAQUIM SOLER I PI

Ahir, a Palamós, va morir Joaquim Soler i Pi, als 82 anys d'edat. Era natural de la Bisbal d'Empordà i residia al carrer Serra i Sants, 5, de la Bisbal.

Era solter. La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església parroquial de la Bisbal.

Que descansi en pau.

Pregueu Déu en caritat
per l'ànima del germà

Lluís Olivè i Vidal

de la comunitat de germans de les escoles cristianes del Col·legi La Salle de Figueres, que morí cristianament a Figueres (Girona), el 10 de desembre de 1986, a l'edat de 64 anys.

ACS

El germà provincial i tota la comunitat educativa del Col·legi: germans, professors, pares, alumnes i antics alumnes, participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial i acte d'enterrament se celebrarà avui divendres a 2/4 de 12 a Cambrils (Casa de Sant Josep). De Figueres sortirà un autocar a les 8 del matí (Gasolinera El Molí Nou) Figueres.

Figueres, 12 de desembre de 1986

Aida Carbonell i Canals

La recorden els companys de la seva mare, al Col·legi Universitari de Girona i volen fer costat als seus pares, avis i germà, amb tot l'afecte, en aquests moments de dolor.

Girona, 12 de desembre de 1986